

EDITH MEIJERING

‘NIETS IS WAT HET LIJKT’

Schilder Edith Meijering vertelt dat zij al werkende de diepere lagen of thema's in haar werk ontdekt. 'Ik ga vooral uit van het doen.' Haar levensmotto: 'Om je heen kijken en observeren, noteren en opslaan. Terug in het atelier is het een kwestie van je zo open mogelijk stellen voor het nieuwe dat komen kan. Dan word er niet meer zozeer naar buiten gekeken, maar het wordt al tijdens het schilderproces intuïtief verbonden aan iets dat in mij leeft. Het is niet zozeer in jezelf kijken: wat zit er in mij, of wat moet eruit of wat wil ik vertellen? Maar wat vertelt het werk mij? Wat zijn de thema's die mij op onbewust niveau bezig houden?'

Het maak procesproces is voor Meijering heel belangrijk. 'Het moet letterlijk uit mijn hand komen en uit de verf tevoorschijn komen. Daar handel ik naar: de lijn tussen wat ik in mezelf vind en het materiaal moet zo kort mogelijk zijn. Er zijn mensen die de hand van de kunstenaar niet belangrijk vinden in hun eigen kunst. Voor hen is dat plausibel. Ik vind voor mijn eigen kunst juist heel belangrijk dat ik het zelf creëer, want tijdens het creëren kan ik ontdekken waar het werkelijk over gaat.'

Meijering werkt vaak snel, en kiest naast haar nauwkeurige collage werken en olieverfwerken op doek ook vaak voor de waterige en vloeibare technieken. Soms aquarel, maar ook gemengde technieken op papier zoals inkt-acrylverf en goudverf. Daarnaast werkt ze vaak in reeksen, aan de hand van een onderwerp dat zij onderzoekt. Zo vertelt ze: 'Ik heb bijvoorbeeld eens een webshop op internet ontdekt waar je een soort namaakdierenpoten kunt kopen, die je als laars aantrekt. Maar ook (dieren)pakken en (clowns)maskers. Zoiets fascineert me. Mensen die zichzelf willen verkleden als dieren, als duivel of als lam of konijn? Waarom willen ze dat? Doordat ik mij open stel tijdens het schilderproces komen deze dingen als vanzelf opborrelen. Ik stel me onder het werk ook vragen, het kunstwerk zegt namelijk altijd iets anders dan wat je eerst denkt. Wat houdt mij nu bezig? Wat is de kern? Wanneer begin ik mezelf te herhalen? Als dat laatste gebeurt, hou ik op met de reeks.'

Een galeriehoudster schreef recent over Meijering: 'Ze is erg gedreven en heeft een grote passie in het creëren, observeren en bevragen van aspecten van de mens: kwetsbaarheid, karakter, verlangens, hiërarchie, seksualiteit, natuur, beschaving... Ze heeft duidelijke ideeën en leergierig.' Meijering herkent zichzelf in die woorden: 'Ik zoek continu naar wat de mensheid bezighoudt: machtsverhoudingen, dualiteit, identiteit, waarachtigheid bijvoorbeeld. Wat interessant is is het verschil tussen wat je ziet en wat daarachter zit, schijn en aanschijn. En achter de beschaving vind je vaak zaken die te maken hebben met seksualiteit. Ik ben bezig met hoe men het eruit wil laten zien, en toon graag in mijn werk de scheurtjes in deze façades bij alles wat valt onder het menselijk tekort. Ik onderzoek dit met het materiaal en de verf, maar word gedreven door de nieuwsgierigheid om het onderwerp te willen en kunnen begrijpen.'

Voor Meijering is het kijken naar het kunstwerk belangrijk: 'Ik ontdek de meerdere lagen en betekenissen in het werk. Ik kijk dan naar oude kunst en kan ontdekken dat dierfiguren door de tijd heen zijn gebruikt in de kunst: als allegorie van het leven of symboliek als archetypen. Ik speel in mijn werk graag met die betekenissen. Dat doe ik door beelden te combineren; bijvoorbeeld oude kunst met

moderne beelden confronteren. Ik kies altijd voor mensfiguren, maar zet die zo bij elkaar (bijvoorbeeld half-mens met half-dier) dat ze allerlei gevoelens oproepen. Maar dat werkt zo met kunst: het schilderij is niet alleen het ding an sich, maar ook het effect dat het heeft. Ik heb daar mijn eigen ideeën over, maar ben ook altijd benieuwd naar wat mijn werk communiceert naar de toeschouwer. Hoe mijn werk wordt ervaren zegt vaak meer over de toeschouwer als over mij. Ik vind het desalniettemin leuk om in gesprek te gaan over mijn werk.'

Meijering vertelt verder: 'In mijn werk heb je weinig met anderen te maken, behalve als je tentoon gaat stellen. Ik kan verder lekker in m'n eentje schilderen, dat is heerlijk. En als ik exposeer kan ik met anderen over mijn schilderijen praten. Ook dat is een soort dualiteit, een sociaal gezicht hebben én na afloop lekker terug naar m'n atelier.'

Wie zijn Meijering's voorbeelden? 'De oude klassieken, Goya, Ensor, Cranach, Jheronimus Bosch zijn intrigerend in hun verhouding tot het leven en de dood. Kunstenaars die de menselijke soort bekijken. Ik heb een fascinatie voor oude meesters, die hebben een soort ernst, een donkerheid, en durven te hebben over de condition humaine. Ik vind het mooi om die oude meesters af te zetten tegen hedendaagse beelden, in de brede zin van het woord: niet alleen kunst, maar de normen en waarden van een bepaalde tijd te proberen plaatsen. Mijn onderzoeksvragen zijn vaak: wie zijn wij en wat drijft ons? En is dat door de eeuwen heen veranderlijk? Of is de mens in zijn natuur feitelijk onveranderlijk?'

Een goed voorbeeld van die werkwijze is een werk dat ook in Espace Enny te zien is: een aanpassing van Renaissancekunstenaar Masaccio's De verdrijving van Adam en Eva uit het Paradijs (1425). Meijering heeft de twee figuren fetisj-attributen gegeven: Adam heeft een voorbeelddildo om, en hij en Eva dragen maskers. Hij heeft een duivelsachtig masker; zij eentje dat op een konijn lijkt. Meijering: 'Hij speelt dat hij kwaadaardig is; zij dat ze onschuldig is. Ze nemen zo allebei een rol aan. Beiden hebben één been bedekt om aan te geven dat ze half-menselijk, half-dierlijk zijn.' Hoe denkt ze dat haar werk ontvangen gaat worden? 'Ik weet dat er mensen zijn die mijn kunst afschuwelijk vinden, maar ook dat anderen er juist mee weglopen. Dat is nu eenmaal de realiteit en ook die is dualistisch.'

Edith Meijering

